

Nyugalom van
s ezredes vén erdők neszei.
Néha, őszi esteken
mikor felindulnak a völgyből a párák
szerelmes szarvasok toporzékolása
ver csillagot koronádra
De ha a szél a tengerek felől fúj
a régi tengerek felől
megborzong tar koponyád
és az égre sírod sötét könnyeid.

PERAZIM HEGYÉRŐL...

Újabb jegyzetek Ésaías könyvének margójára.

Perazim hegyén fölkelte az Úr
mivel látta
egyik galaxisban
tűztől és vértől forró
egy horpadt kis gömb.
Néhány millió nyomorult
kúszott, mászott
a pattogó rakéták közt
míg más milliók az
atombombák tüzeiben égtek.
Közelebb hajolván az Úr
elfintorítá orrát
mivel bűzös az égett emberi hús.
Összeparancsolta angyalait és mondá
szedjétek halomba az emberek fegyvereit
s a garmada hegyébe
ültesétek a világhódítókat
és fegyvergyárosokat.

Mikor pedig mindez megtörtént,
elsújtá villámain
és porrá égett a garmada.
Gondolá az Úr:
sikerült elpusztítanom
az emberek gonosz indulatait.
És amint ezt gondolta volna
megjelentek előtte az emberek
meztelen karjaikat nyújtogatván
mintha diszkóban volnának
és kiáltozták:
adj nekünk fegyvert!
Az Úr pedig haragra gerjedt:
mi az istennyilának kell az néktek
Ők pedig mondák:
attól félünk, hogy megtámadnak minket
Ő pedig megcsóválta ősz fejét
és imígyen szólott
Ismerlek benneteket farkasok,
mindig azért támadtok
mivel féltetek, hogy a bárányok
megtámadnak titeket.
Ám legyen, de jól figyeljetek
amit kaptok, eszetekhez mérten
ez való hozzátok semmi egyéb.
És odutta vala nékik
az fegyvert
minek neve
bunkó.

ójára.